

История и предистория на сдружението “Sub Specie Aeternitatis” - 2011 България

Автори:

Т.Колев PhD

М.Кривошапкова

З.Чуперков

Защо си позволявам да занимавам аудиторията с историята и предисторията на снц „Sub Specie Aeternitatis”2011?!

Преди всичко – това е единствената организация в България, която се занимава с имортология, при това повече няколко десетилетия – от 70-те години до днес, т.е. много преди да се заговори по света за имортология и да стане модерно.

Второ, историята на сдружението е удобна форма да се представи потока от идеи, който се е реализирал от от групата от 70-те години до днес, още повече че този поток не копира и не възпроизвежда чужди идеи, а е оригинален и предлага наше, българско решение на принципите и технологията за постигане на рационално лично безсмъртие.

Както е добре известно, имортализмът е съществен компонент на трасхуманистическото движение. Достатъчно е да се погледне кампанията на Zoltan Istvan, кандидат за президент на САЩ , който обещава безсмъртие на гражданите на САЩ и води своята мобилна агитация с тъй наречения IMMORTALITY BUS ,за да се защити тази теза.

Ако поставим в търсачката „Google” думите – “PERSONAL IMMORTALITY (cybernetics, rational, science....) или на български „ЛИЧНО БЕЗСМЪРТИЕ” (кибернетичен вариант, рационално, научно...) веднага излизат няколко хиляди източника в мрежата, дори и на български повече от няколко стотин. Това не беше така само преди две-три десетилетия! Не само, че нямаше интернет, но и научните статии на тази тематика буквално се брояха на пръсти дори в света!

1973-1977г.

През 1973г. възникна първата група с насоченост към проблемите на безсмъртието, което тогава наричахме „безкрайно развитие”, защото се страхувахме от думата безсмъртие. Съставът на групата: студенти от техническите специалности – физика, изчислителна техника, математика и млади преподаватели от Физическия Факултет на СУ „Климент Охридски”. Групата се сформира спонтанно и на доброволни начала без натиск или съдействие от страна на академичните кръгове или от държавни структури.

Мотивация и вдъхновение членовете на групата бяха получили от публикациите на писателя-фантаст и футуролог Артър Кларк и по специално от книгата му „Профили на бъдещето” 1968г/ на български / главата „Човечеството остарява” и на физика Джон Бернал. Вероятно именно Джон Бернал за пръв път възражда идеята за безсмъртие в своята книга написана 1929г. „Светът, плътта и дявола”, в която изказва идеята, че човекът може да се усъвършенства на базата на изкуствени органи протези и като логическо следствие – защо не и протезиране на цялото тяло.

John Bernal

“Сега ние трябва да приемем смъртта не като мистериозна съдба, наложена ни като възмездие от един ревнив бог, но в същност като наследство, произтичащо от биохимични факти и процеси,... като следствие от това, че сме наследили тела, за които смъртта е един нормален завършек.”

И въпреки, че той самият не предлага нищо конкретно в тази посока, разчитайки на интуицията си на учен, заема оптимистична позиция, която изразява така:

“Това, което знаем, е, че ограниченията, стоящи сега пред нас, не са неизменни. Вече могат да се намерят начини за отлагане на смъртта и сигурно ще намерим още такива, но ние сме все още в положението на Тор между гигантите, който в схватката си със стария трол Смъртта не може да постигне нищо повече от това да го накара да коленичи. Ние имаме по-голяма надежда от него да успеем, защото обединяваме сила по-голяма от тази на Тор, с мъдрост, превъзхождаща тази на Один”

Артър Кларк

“Биологичното безсмъртие и запазването на младостта са толкова съблазнителни неща, че хората никога не ще престанат да се стремят към тях: винаги ще ги блазни примера на същества, които живеят стотици години и няма да се плашат от печалните приключения на д-р Фауст. Би било глупаво да се мисли, че този стремеж никога, абсолютно никога няма да се увенчае със успех. А дали един такъв успех ще бъде желан, това е друг въпрос. Тялото е носител на мозъка, а мозъка – седалище на разума. В миналото тази тройка е била неразделна, ала това няма да бъде винаги така. Ако не се научим да предпазваме нашите тела от разрушение, то ние бихме могли навреме да ги подменим. За такава подмяна не непременно трябва да служи друго тяло от плът и кръв: това може да бъде и машина. И с това може би ще се ознаменува следващия стадий от еволюцията.

...

Човек може да си представи такова бъдеще, когато на хората, все още обитаващи органични тела-обвивки, ще гледат със съжаление тези, които са преминали към несравнено по-богата форма на съществуване и са станали способни мигновено да превключат своето съзнание или сфера на внимание, в която и да е точка по суша и море или небе, където се намират органите на възприятие. Възмъжавайки, ние се разделяме с детството; някой ден ние ще

бъдем споходени от втора , още по-удивителна зрялост, при която ще се простим навеки с плътта.

И сега, може би е крайно време да разгледаме идеята, която за повечето хора изглежда по-страшна от мисълта, че машините могат да ни изместят. Аз вече споменах за това в предишната глава: машините могат да се съединят и обединят с нас. Но колко време ще продължи това съдружие? Може ли синтезът от Човек и Машина някога да стане стабилен или чисто органичните негови компоненти ще се превърнат в такава спънка, че трябва да бъдат изоставени? Ако ,в края на краищата, това се случи – а аз приведох достатъчно основания, които ще ни позволят да мислим, че така трябва да стане ние няма за какво да съжаляваме, нито от какво да се страхуваме.”

Това, което беше изложено като прогноза в “Профили на бъдещето” е художествено пресъздадено в “Одисея в 2001г.”

акад. Виктор Глушков

Още един импулс, групата получи от едно интервю на акад. Виктор Глушков, в което той казва:

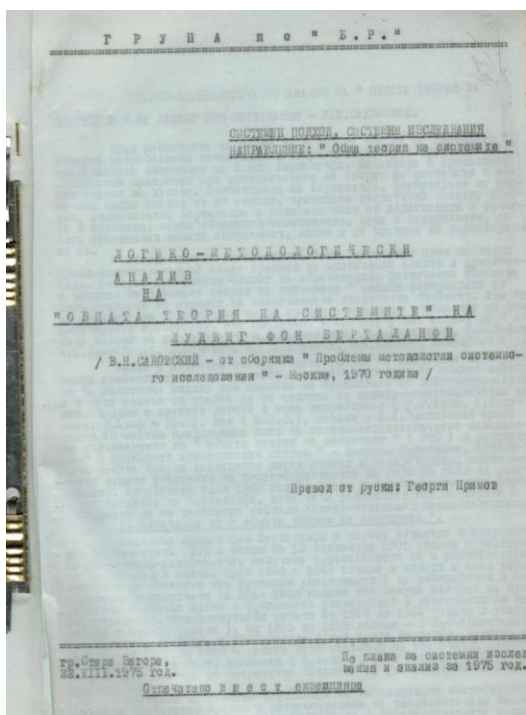
“Аз мисля, че човек ще може да придаде на машината много повече. Някъде на последния стадий на предаване на информация към компютъра, човек като че ли вписва в машината своето самосъзнание и изведнъж започва да чувства, че той, това е той и в същото време, той – това е машината. Такава възможност не е изключена, ако центърът на самосъзнанието не е свързан неразривно с определени клетки в мозъка, а е в състояние да мигрира... Ето, това е то – окончателният преход, т.е. преход в компютъра не само на интелектуалната мощ, но и на самосъзнанието на човека, това фактически е пълно безсмъртие...”

Но идеята за кибернетичен вариант на лично безсмъртие беше формулирана абстрактно и много общо, а нас ни интересуваше как може да се реализира това, да се направи тук и сега. Задачите бяха формулирани горе-долу така:

- ▣ Прочуване на публикации пряко свързани с **кибернетичния вариант на лично безсмъртие.**

- ▣ Проучване на всички възможни свързани въпроси.
- ▣ Търсене отговор на въпроса: **Как конкретно би могло да се осъществи лично безсмъртие?!**
- ▣ Провеждане на семинари и дискусии по темата. Изготвяне на реферати и обзори.

Озовахме се в море от разнородна информация. Теории, хипотези, експериментални данни написани на различни логически езици и в традициите на далечни една от друга дисциплини. Необходим ни беше единен език , интеграция на информацията, обща рамка която да обхване и представи проблема за личното безсмъртие в неговия кибернетичен вариант.

- така изглежда един наш реферат изготвен по

това време!

Осъзнахме, че трябва да направим избор на универсален език и **междудисциплинарна обща теория**, проникваща в областите, които пряко или косвено се отнасят към личното безсмъртие в неговия кибернетичен вариант! И избрахме **ОБЩА ТЕОРИЯ НА СИСТЕМИТЕ / Л.фон Берталанфи/**, която тогава беше изключително популярна и многообещаваща.

Но ОТС се оказа област, която демонстрираше няколко десетки различни концепции без мостове помежду им. И тогава осъзнахме необходимостта от такъв вариант на ОТС, който без да губи началния замисъл на тази теория, да бъде пригоден за проблема, който ние решавахме. Както и формулировката и решението на конкретните проблеми в термините и законите на нашия вариант на ОТС. Започнахме да разработваме наш вариант на ОТС.

1978-1983г.

Нов етап от развитието на групата по „безкрайно развитие”. Той започна с откриването на тъй наречената **неврохолографната хипотеза** за дейността на мозъка и обработка на сетивната информация. /Първоизточник – Karl Pribram “LANGUAGES OF THE BRAIN”/ руски превод “Языки мозга” 1975г. и няколко десетки следващи разработки на **Ф.Уестлейк, С.Н.Брайнес, М.Арбиб и други автори.** Тъй като тя е възлова за идеите на групата ще я очертая съвсем на кратко. Неврохолографната хипотеза почива на следната аналогия:

АНАЛОГИЯ

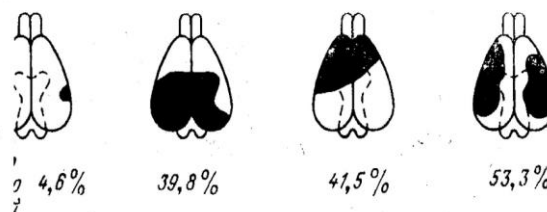
СВОЙСТВА НА ОПТИЧНАТА ХОЛОГРАМА

- 1 **Разпределеност** на записа
2. Инвариантно спрямо размерите и движенията разпознаване на **разпознаване на образи**;
3. **Асоциативност** (три типа)
4. Обемност, цветност и движение при възстановяване на изображението.

СВОЙСТВА НА НЕРОФИЗИОЛОГИЧНАТА ПАМЕТ

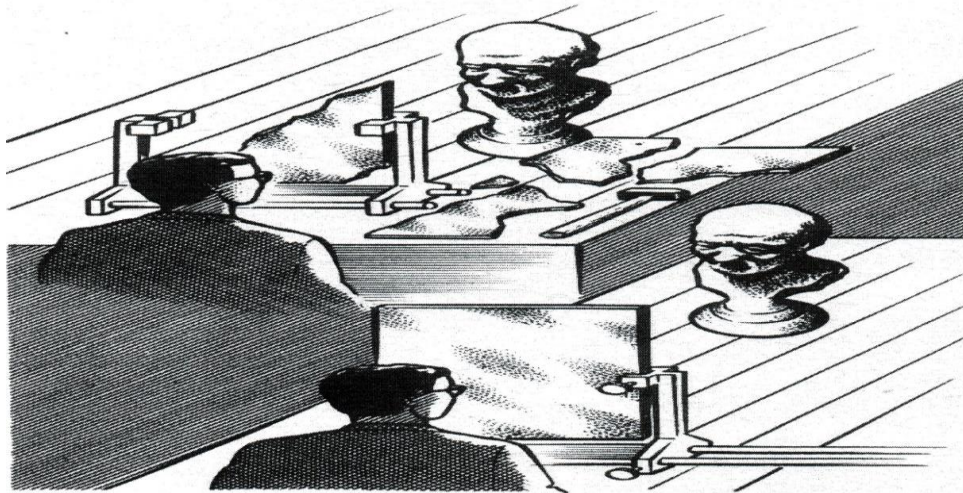
1. **Закон на Лешли:**
 - а/ не същественост на мястото на поражение на кората;
 - б/ зависимост от масата на поразената мозъчна тъкан .
2. **Разпознаване на образи**, като нещо единно и цялостно;
3. **Асоциативност.**
4. Стереο възприятие, цветност, памет във времето.

Като специално ще припомня експериментите на Карл Спенсър Лешли по отстраняване на части от кората на мозъка на мишки, които са специално обучени да се справят с определени задачи. Лешли констатира, че грешките направени от мишки с частично отстранена кора не зависят от местонахождението на отстраняването, а от количеството отстранена кора. Това се оказва явно указание за разпределен запис на информацията в мозъка.

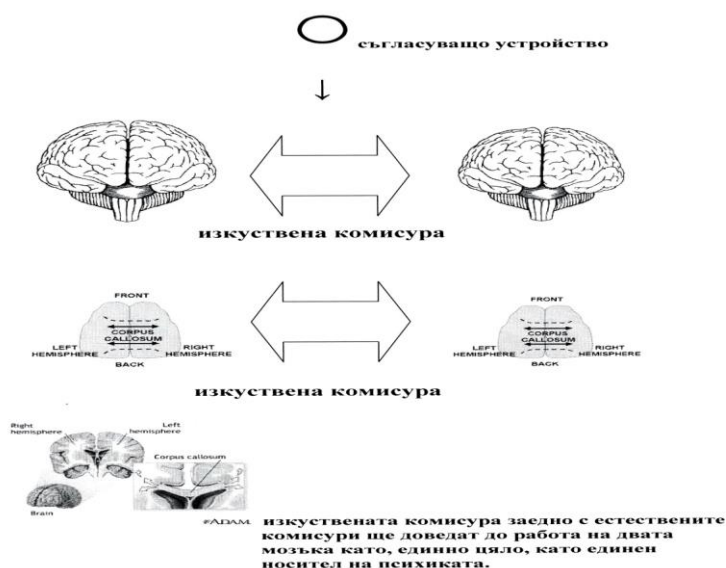
число на грешките

Този факт твърде много напомня за свойството на някои видове оптични холограми, които при разчупване и отстраняване на парчетата, дори само едно парче е достатъчно да се възпроизведе записания образ.

Ако приемем в първо приближение, като модел, неврохолографната хипотеза, това означава, че бихме могли да пренасяме памет от един мозък в друг, ако създадем необходимите условия под формата на **изкуствена комисура** свързваща двата мозъка. Най-голямата комисура в човешкия мозък е мазолестото тяло. Чрез него лявото и дясното полукълбо обменят информация и работят като единно цяло до момента на прекъсването му. Експериментите с прекъснатото мазолесто тяло в мозъка са изключително информативни за принципите на работа на нервната система. Ако се създаде изкуствена комисура, аналог на мазолестото тяло и се свържат с нея две нервни системи / два мозъка, т.е. четири полукълба/ ще се създадат условия за изработване на общи за двата мозъка паметови следи /енграми/, т.е. пренос на памет между тях.

Групата се зае да конструира и реализира експеримент от типа:

Направихме публикация:

в „Орбита” 1978г.

Кибернетичният модел на безсмъртие започна да изглежда значително по-конкретно и по-ясно!

Резултатите ни дадоха смелост да се опитаме да поставим проблема на по-широк фронт, да се опитаме да излезем от орбитата на журналистическите спекулации и да прехвърлим тежестта в областта на научните изследвания и разработки.

- ▣ Ръкопис “**Homo aeternitatis**”/153стр./1978 г., представен за обсъждане в ИФ на БАН. Ръкописът предизвиква дълга дискусия.
- ▣ Ръкопис “**Научно-техническа революция и актуализация на ограниченото индивидуално развитие при човека**”/135стр./ 1979 г. Представен за обсъждане в ИФ на БАН.
- ▣ Ръкопис “**Понятието “система”: от теория на функционалните системи към обща теория на системите**”/75стр./ 1982 г. Представен за обсъждане в ИФ на БАН

Последният излезе и като статия в сп. „Философска мисъл” кн.2, 1984г. и стана база за разработване на оригинален вариант на ОТС пригоден за проблема за кибернетичния вариант на лично безсмъртие. Този тематика е обект на интензивна работа от изследователската група и сдружението от тогава до днес. Ще посоча само няколко възлови публикации:

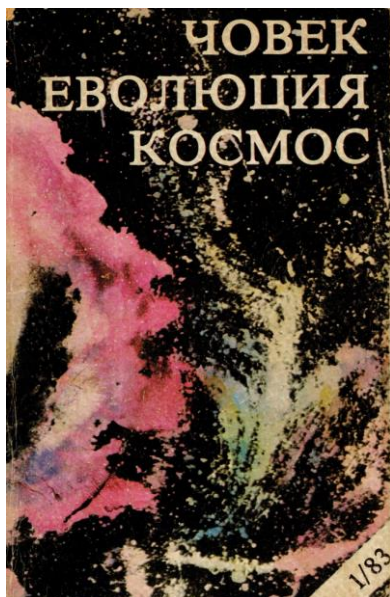
- ▣ **Системен подход към космизация на социума** - доклад на Първа национална конференция с международно участие, Космос 85, Варна,1985г.;
- ▣ **ОТС и синергетика** - доклад на национален симпозиум с международно участие, Кърджали,1986г.

- **Възможност за построяване на ОТС, сп.ФМ, кн.10, 1988г.**
- **Системност и запазване , сб. Методология на науката / тенденции, концепции, подходи/, София, БАН , 1989г.;**
- **Един модел на Вселената от гледна точка на ОТС - доклад на Национална конференция, Ямбол, 2011 http://www.tanyukolev.eu/images/stories/model_.pdf**

Безпорен успех на групата беше публикуването на статията:

„**Можем ли да вложим нов смисъл в идеята за лично безсмъртие**” сп. **Човек, еволюция космос**”, кн.1.1983г., където проблемът за кибернетичен вариант на безсмъртие е централен и са положени основите на теория на рационалното лично безсмъртие. Статията излезе освен на български, на руски и английски езици. В тази статия личното безсмъртие се интерпретира на базата на системните идеи и вече не изглежда като чудо или безсмислен напън на определена група хора, а като естествено следствие от процесите на запазване в света. Личното безсмъртие се разглежда като свръхзапазване на определен тип системи – системи от информация. Първият клас от този тип системи са гените и генома като цяло, които вече са реализирали подобно свръхзапазване. По-висш и все още не реализирал се клас са системите от информация – психика и психика със съзнание и самосъзнание, предстои да реализират свръхзапазване, чрез пренос на психичното върху нов носител, по-съвършен от стария.

Тяно Ж. Колев

**МОЖЕМ ЛИ ДА ВЛОЖИМ НОВ СМИСЪЛ
В ИДЕЯТА ЗА ЛИЧНО БЕЗСМЪРТИЕ?**

„Ако смъртта беше бляго, боговете
не биха били безсмъртни...”
САФО

Идеята за лично безсмъртие е възникнала в дълбока древност, по-късно тя е била поставяна неколкократно, преди всичко от религиозни, също така от философите, естествознание, била е дискредитирана и отново поставяна. Необходимо ли е да се връщаме към тази идея след подробните критични анализи¹, проведени от диалектно-материалистическа гледна точка на съвременната наука? Да, необходимо е, при това може би повече не толкова от негативна позиция, а по-скоро да се съхранят някои положителни моменти от нея, които могат да се окажат полезни в бъдеще за осмисляне на определени конкретни научни резултати.

Можем да започнем от най-общите концепции за старенето и смъртта при живите организми. Изясняването на природата на тези явления е фундаментална задача на общата биология и геронтологията. Съществуват изпитан брой различни „теории“ за старенето и смъртта, но фактически по-вече имат значение само за историческото проследяване на познанието в тази област. Те са построени на погрешна методологическа основа, поставяйки частното, вторичното явление за първично, общо, водещо и не обясняват общите закономерности при възрастните явления². Широко разпространение и признание получили тезата, че процесите на старене и смърт при организмите са целесъобразни биологични яв-

ния, свързани с развитието на видовете³. Както посочва А. Б. Коган, едно от основните противоречия, възникващи при развитието на живото, е в разрыва между стабилността на формите на саморегулация на живите системи и изменчивостта на околната среда. При ограничените ресурси на непостоянното околната среда, първа задача на еволюцията е неизменно трябва да бъде възникване на механизми за осъзна на формите на саморегулация и самоограничаване на растежа на живите системи. Така непрекъснатият поток на живота се е преобразува в дискретни цикли. Става дума за възникване на активен допълнителен регулаторен механизъм, който на определен етап от онтогенезата влиза в борба с механизмите, обезпечаващи живота и преръсва неговото течение⁴. По този начин старенето и смъртта „представяват активни деструктивни функции на организма, проявление на биологическата целесъобразност за вида.“⁵ Трябва обаче да се подчертае, че животът не носи смъртта в своята първична същност, а във вторичните закони на еволюционното развитие при определени условия.

Естествено е тази представа за старенето и смъртта да легне в основата на критиката отнасяна към религиозното безсмъртие на душата, задроби светове и т. н., обосновавайки тезата, че в старенето и смъртта няма нищо мистично и свръхестествено. Както отбелязва Джон Бернал: „сега ние трябва да приемем смъртта не като мистична сила, наложена като възмездие от един равен бог, но в същност като наследство, произтичащо от биохимични факти и процеси“⁶. „...като следствие на това, че сме наследили тела, за които смъртта е един нормален завършек“⁷. Някои автори обаче, отиват по-далече и увличени от старинното да се противопоставят до край на религиозните заблуди ревностно убеждават, че след като смъртта е биологически необходимост, тя е естествена и приемлива, както за животните, така и за човека, че човекът трябва да се примери с нея и да я приеме като неизбежност⁸. Такава позиция е крайна, не отразява верно нещата, не е спиритична и звучи неубедително. Против нея могат да се изкажат редица аргументи: първо, човекът, разбира се е и биологичен организъм, но това не го изчерпва. Човекът е сложно интегрално образувание включващо в себе

¹ Турев Г. А. „За вървата в безсмъртие на душата“, изд. ОФ, 1960 г.; Лавини К. „Изяснение безсмъртия“, изд. Инстит. лит., 1961 г.; Панаева И. Д. „Човек, его жизнь и бессмертие“, М., 1967 г. и др.
² Натерсий А. В. „Старение и продолжение жизни“, М., 1948 г.; Коган А. Б. „Биологическая кибернетика“, М., 1972 г.; сб. „Около на геронтологията и геронтологията“ под ред. на Г. Стойков, София, 1976 г. и др.

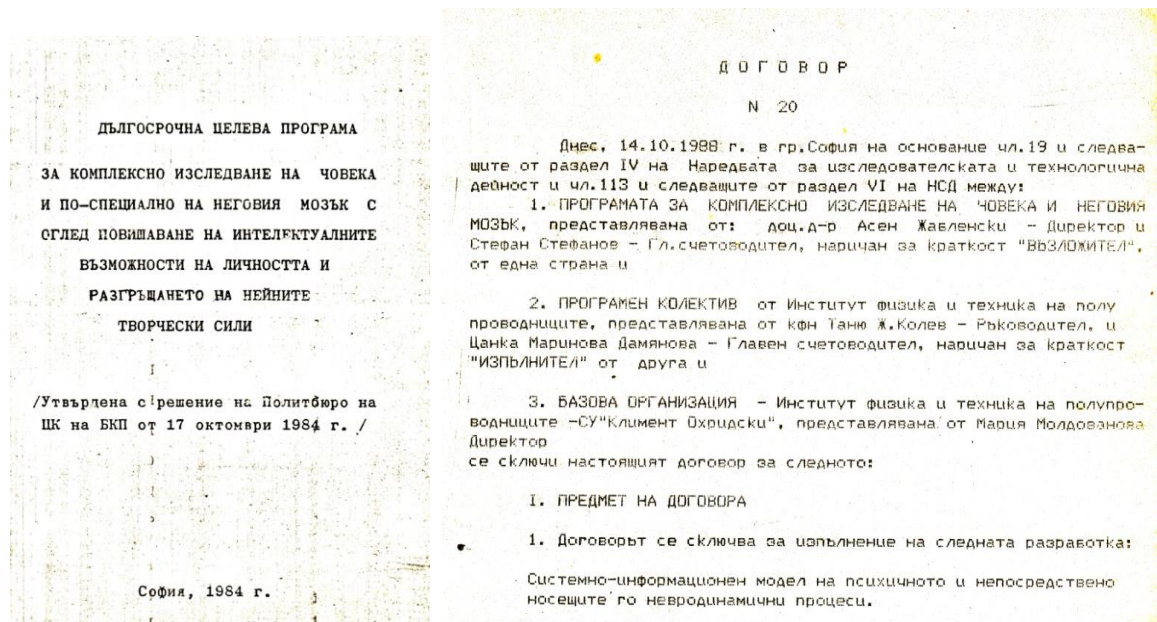
³ Коган А. Б. „Биологическая кибернетика“, М., 1972 г., стр. 42-44; сб. „Около на геронтологията и геронтологията“, София, 1976 г., стр. 22; Лавини Ж. „Живот, старение, смърт“, София, 1979 г., стр. 171.
⁴ Коган А. Б. пак там, стр. 42.
⁵ Коган А. Б. пак там, стр. 43.
⁶ Бернал Дж. „Происход на живота“, София, 1971 г., стр. 201.
⁷ Бернал Дж. пак там, стр. 200.
⁸ Такава са всички анализи на философско ниво, вж. посочените в 1.

1983 – 1991г.

- ☐ Групата нараства и придобива внушителни размери.
- ☐ Защитени са докторантури в различни области, касаещи проблема.
- ☐ Започнахме опити по **институционализиране** на дейността.

Без да описвам всички опити да се институционализира дейността по кибернетичния вариант на лично безсмъртие ще посоча само най-успешния:

Това беше сключването на Договор №20/14.10.1988г. между авторски колектив работещ по проблемите на кибернетичния вариант на лично безсмъртие, ръководен от Таню Колев PhD и доц. д-р А. Жабленски, ръководител на Комплексната програма за изследване на човека и неговия мозък. Цел на този договор беше разработването на системен модел на психичното и непосредствено носещите го невродинамични системи.

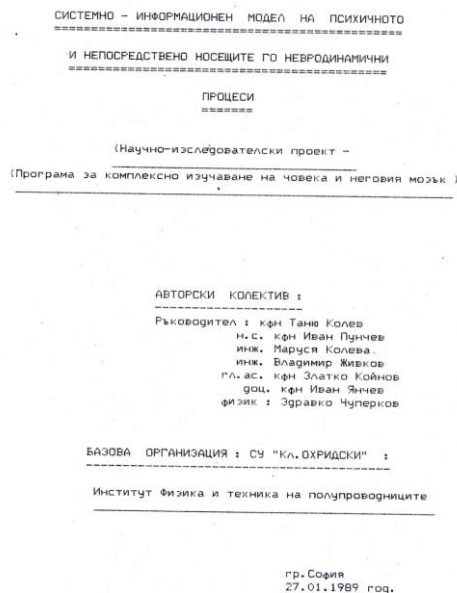
Колективът беше силен,интердисциплинарен и ползваше здрава методологическа основа. Имаше всички основания да постигне успех.

АВТОРСКИ КОЛЕКТИВ :

Ръководител : кфн Таню Колев
н.с. кфн Иван Пунчев
инж. Маруся Колева
инж. Владимир Живков
гл.ас. кфн Златко Койнов
доц. кфн Иван Янчев
физик : Здравко Чуперков

БАЗОВА ОРГАНИЗАЦИЯ : СУ "КЛ. ОХРИДСКИ" :

Институт Физика и техника на полупроводниците

За съжаление с социалните процеси на преход, които настъпиха по това време, някои от изследователските програми бяха прекратени и колективите се разпаднаха.

Групата влезе в процес на застой.

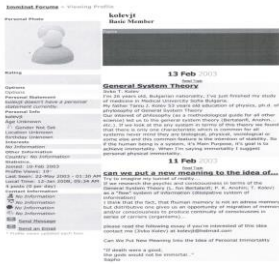
1997 – 2011г.

През този период членове на първоначалната изследователска група, които не се отказаха от своите научно-изследователски планове се заеха да възстановят дейността. Задачите в този период бяха следните:

- ▣ Създаване на нова изследователска група.
- ▣ Ориентация към научна и приложно-развойна дейност в новите условия.
/Правене на наука на частни начала./
- ▣ Създаване на изследователска и експериментална база.
- ▣ Изграждане на екипи за конкретните задачи, оборудване и финансиране.

По това време установихме контакт с групата от САЩ , която поддържаше сайта ImmInst.org / **Bruce Klein** / .

Успяхме да публикуваме нашата статия от 1983г. „Can We Put New Meaning into the Idea of Personal Immortality” в дискуссионните форуми на сайта:

2011 – 2015

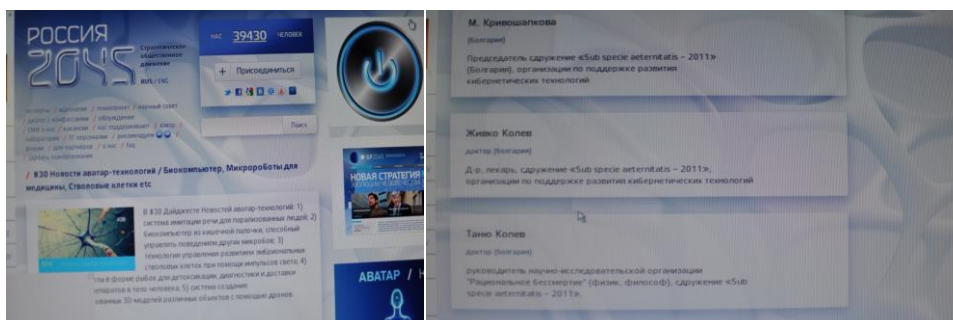
Започна нов етап от развитието на групата. Законите на страната вече позволяваха да се институционализираме без да просим разрешение.

- ▣ Официално регистриране на сдружение “Sub Specie Aeternitatis – 2011”.
- ▣ Набиране на членове.
- ▣ Популяризиране на идеите.
- ▣ Установяване на контакти с българската и международната научна общност.
- ▣ База данни за провежданите изследвания в интересоващите ни направления.
- ▣ Формиране на нови изследователски проекти, финансирани от сдружението.

Финансирахме разработката и поддръжката на няколко интернет страници, най-важните от които са:

- ▣ <http://bg.subspecieaeternitatis.org/>
- ▣ <https://www.facebook.com/pages/SUB-Specie-Aeternitatis/254365227956697?fref=ts>
- ▣ <http://www.immortalitygst.com/bg/>
- ▣ <https://www.facebook.com/pages/Immortalitygstcom/283398828350409?fref=ts>
- ▣ <http://www.tanyukolev.eu/>

Установихме връзка с руската организация, която поддържа <http://www.2045.ru/>, установихме личен контакт с ръководителя и Дмитрий Ицков и дадохме нашата морална подкрепа за дейността им. Имената на най-активните членове на нашето сдружение фигурират и на сайта на 2045.

Контактувайки с руската гугъл- група по техническо безсмъртие и първите изяви на форумите на 2045 се запознахме с д-р Ян Корчмарюк. Оказа се, че имаме сходни виждания по проблема за кибернетичния вариант на лично безсмъртие. Той демонстрира, че е изобретил един доста удачен термин „сетлдеретика” от преселване на личността от един носител в друг на базата на английската дума – преселник. Установихме връзка и проведохме среща, която нарекохме „Първия българо-руски симпозиум по проблемите на сетлдеретиката”.

Тук могат да видят и прослушат докладите на тази среща:

http://bg.subspecieaeternitatis.org/index.php?option=com_content&view=article&id=10:2011-07-25-22-32-32&catid=11:2012-02-05-15-31-43&Itemid=24

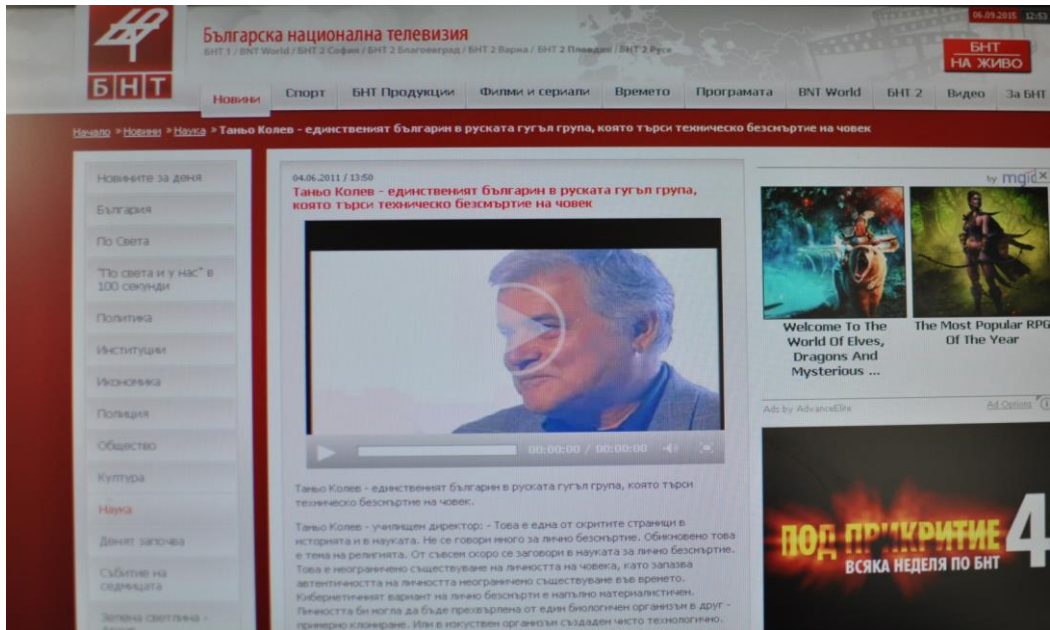
Моменти от срещата и разгорялата се дискусия:

Реализирахме предаване по БНТ по тяхна покана, но за съжаление целта на организаторите беше да бъде отхвърлено кибернетичното безсмъртие, но постигнахме най-малко това че повече хора чуха, че има такава идея.

БНТ

http://archive.bnt.bg/bg/news/view/56119/tanio_kolev_edinstvenijat_bylgarin_v_ruskata_gugyl_grupa_kojato_tyrsi_tehnichsko_bezsmyrctie_na_chovek

В този период излязоха няколко наши популярни статии и интервюта във в. Република, сп.Вайс, ел.издание “Meanstream Magazine” и др.

Подходът на българската група изследователи е действително оригинален и доста отличаващ се от набралите популярност:

Mind Uploading

<http://www.ibiblio.org/jstrout/uploading>

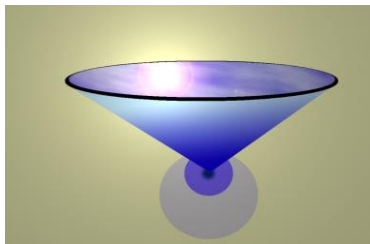
или

[Whole Brain Emulation: Reverse Engineering a Mind"\)](http://www.carboncopies.org/)

<http://www.carboncopies.org/>

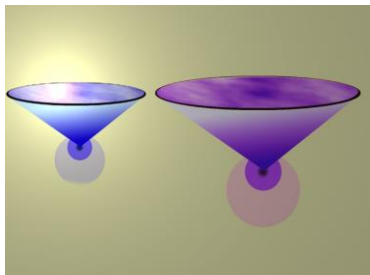
Нашият подход може да се опише със схемата:

№1

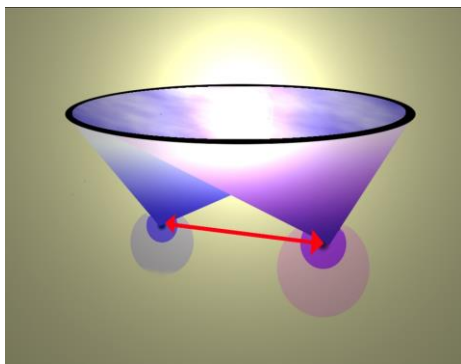
Схематично представяне на човека индивид /изходно състояние

№2

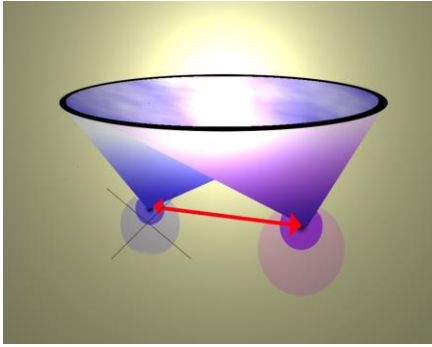
Виолетово – изкуствен организъм-приемник на личността, не е задължително да бъде в началото на друга субстратна основа.

№3

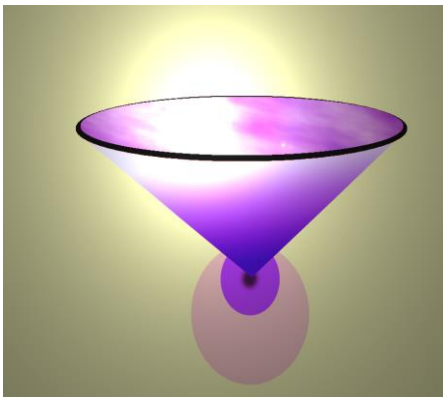
Създаване на изкуствена комисура между двата организма, която обезпечава **общо** пространство на съществуване и развитие на личността/сияйното кълбо/

№4.

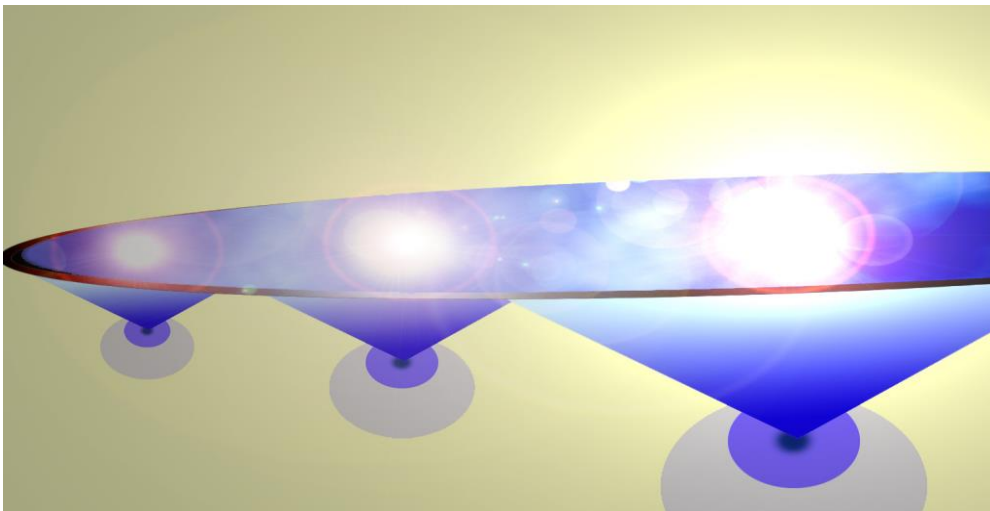
Отстраняване на стария организъм, временно или постоянно след специално проведен тест.

№5

Съществуване и развитие на личността в новото тяло, преселване в ново тяло.

№6

Съществуване и развитие на личността на човека в поредица от тела с приемственост и нарастващо съвършенство!

Тази схема преодолява редица затруднения и неудобни въпроси, които могат да поставят на другите подходи! Схемата е подробно описана в:

ЛИЧНОТО БЕЗСМЪРТИЕ НА ДНЕВЕН РЕД!

С помощта на държавата или без нея,
така или иначе ние ще открием специализиран център в Русия
и той ще се занимава с разработката на технологиите на
кибернетическото безсмъртие при човека.
За първи път в света.
Ние сме уверени, че такъв проект може да се осъществи
и без държавна поддръжка,
с помощта на Интернет, обединявайки заинтересованите хора.
Но тази държава,
която ще подкрепи идеята и инвестира в нейната реализация,
в бъдеще ще стане
икономически и политически лидер на света.

Дмитрий Ицков – инициатор на Движение „Россия 2045“

Ню-Йорк 15 октомври 2011г.

Идеята за кибернетически вариант на лично безсмъртие беше поставена решително и категорично от общественото движение „Россия 2045“ днес, но тази идея е формулирана и обсъждана още от средата на XX-ти век и има доста дълга история. Зародишът може би се съдържа в една много ранна публикация¹ на физика Джон Бернал в която той изказва хипотезата, че многобройните ограничения, присъщи на човешкия организъм, могат да бъдат преодолени с помощта на изкуствени органи-протези, продукти на конструкторската и технологична активност на хората.

Футурологът Артур Кларк в своята, почти забравена вече, пълна с прогнози книга² „Профили на бъдещето“, в главата „Човечеството остарява“ още през 60-те години постави на обсъждане въпроса за личното безсмъртие и усъвършенстване на хората, чрез сливане с машините. Сливане до такава степен, че всички човешки органични компоненти да отпаднат и от човека да остане само духа, съзнанието, личността върху изкуствено създаден носител, по-свършен от органичното тяло на човека. Тогавашните виждания бяха наречени „разюздан сциентизъм“ и предизвикаха силна негативна реакция³, която почиваше повече на политически и идеологически аргументи, отколкото на анализ, наука и разум. Често привържениците на тези идеи бяха обвинявани в некомпетентност и некоректност, спекулиращи с авангардни научни постижения.

Толкова по-ценна е позицията, която акад. В. Глушков смело заяви пред цялата общественост по това време:

„Аз мисля, че човек ще може да придаде на машината много повече. Никъде на последния стадий на предаване на информация към компютъра, човек като че ли вписва в машината своето самосъзнание и изведнъж започва да чувствава, че той, това е той и в същото време, той – това е машината. Такава възможност не е изключена, ако центърът на самосъзнанието не е свързан неразривно с определени клетки в мозъка, а е в състояние да мигрира... Ето, това е то – окончателният преход, т.е. преход в компютъра не само на интелектуалната мощ, но и на самосъзнанието на човека, това фактически е пълно безсмъртие...“⁴

Като коментар, продължение и конкретизация на вижданията на акад. Глушков са и нашите първи публикации⁵ и опити кибернетичният вариант на лично безсмъртие да бъде изтеглен от нивото на журналистическите сензации и коментари до нивото на научно изследване и разработки.